

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **SENIOR SAFE s.r.o.**
sídlem Merhautova 428/2, Brno

proti
žalovanému: **Ústřední inspektorát České obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2016, č.j. ČOI 88255/16/O100/2000/15/16/Ber/Št, sp.zn. ČOI 81374/15/3000,

takto:

- I. Rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 31.8.2016, č.j. ČOI 88255/16/O100/2000/15/16/Ber/Št, sp.zn. ČOI 81374/15/3000, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2016, č.j. ČOI 88255/16/O100/2000/15/16/Ber/Št, sp.zn. ČOI 81374/15/3000, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, ze dne 11.4.2016, č.j. ČOI 40050/16/3000/P/Mach, sp.zn. 586/30/15, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 4 odst. 1 a 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění do 27.12.2015 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), čehož se žalobce měl dopustit 1) tím, že uvedl nepravdivý údaj, když dne 18.8.2015 v písemných informacích k asistenční službě SENIOR SAFE, které jsou spotřebiteli dostupné v provozovně, uvedl, že „...společnost má v současné době 50 pracovníků...“, a 2) tím, že v příloze ke smlouvě ze dne 12.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka J. S., ID 1796, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 12.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka L. K., ID 1877, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 12.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka J. O., ID 1122, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 30.7.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka A. Š., ID Z 1579, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 11.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka Z. Š., ID Z 1594, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 18.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka M. D., ID Z 1852, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, v příloze ke smlouvě ze dne 4.8.2015 o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE – Standard, v čestném prohlášení zákazníka R. T., ID Z 1982, uzavřené v provozovně na adrese Kobližná 16, Brno, uvedl informaci: „[m]ožnost odstoupení ze strany zákazníka: u smlouvy na dobu určitou uzavřené v provozovně není možné.“, přičemž spotřebitelé nebyli

v telefonním hovoru předcházejícímu návštěvě provozovny předem informování o skutečnosti, že za poskytování asistenční služby bude vyžadována platba ve výši 3 699 Kč, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil pojem „pracovník“. Žalobce připouští, že tento pojem zvolil „nešťastně“, nicméně odmítá, že by se tak stalo s úmyslem klamat spotřebitele. Ve správním řízení dokládal, že smluvně spolupracuje s větším množstvím živnostníků, zejména v rámci síťového marketingu (MLM), a dalšími externími právníckými osobami, a tedy spotřebitele neklamal. Předložené brožury s údaji o počtu pracovníků spotřebitelé nadto dostávali v rámci balíčku až po podepsání smlouvy. Údaje zde obsažené tak neovlivnily a ani nemohly ovlivnit spotřebitele ve fázi, kdy se o uzavření smlouvy rozhodoval. Žalobce jimi pouze informoval spotřebitele o možnostech, kterými disponuje. Současně nebyl žalovaným ani prvostupňovým správním orgánem žalobci prokázán úmysl touto cestou spotřebitele klamat.
3. Nesprávný postup žalovaného i prvostupňového správního orgánu žalobce spatřuje také v posouzení přípustnosti možného odstoupení od smlouvy uzavřené v provozovně. Žalobce zval spotřebitele (potenciální zákazníky) na schůzky telefonicky s několikadenním předstihem a dopředu je informoval o možnosti uzavření úplatné smlouvy. Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že v projednávané věci není zásadní, kde k uzavření smlouvy došlo – tu v provozovně žalobce, nýbrž to, jaké okolnosti přiměly spotřebitele se do provozovny dostavit. Z orientačního výpočtu žalobce vyplývá, že smlouvu uzavřel každý třetí oslovený zákazník, přičemž z takové úspěšnosti schůzek vyplývá, že žalobce žádné nekalé praktiky neužíval, ani na spotřebitele nevyvíjel žádný nátlak. K informaci o nemožnosti odstoupit od uzavírané smlouvy žalobce uvedl, že se jednalo o poučení spotřebitele nad rámec zákona, aby tím minimalizoval případy, kdy by zákazník mohl mít po podpisu smlouvy zpětně pochybnosti o správnosti své úvahy.
4. Žalobce nesouhlasí ani s výší uložené pokuty a uvádí, že je „hrubě“ nepřiměřená (jak ve vztahu k hospodářskému výsledku žalobce, tak k přepočtu výše pokuty za každého klienta).
5. Konečně žalobce namítá účelovost celého správního řízení, které má podle jeho názoru za cíl ukončit jeho podnikání.
6. Ze shora uvedených důvodů žalobce považuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí za nezákonná a navrhuje, aby je zdejší soud zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a je přesvědčen, že žalobcem uplatněné námitky nesvědčí pro nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak navrhuje žalobu

jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním postoji setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žaloba je důvodná.
11. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
12. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.
13. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.
14. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou spočívající v nesprávném posouzení pojmu „pracovník“.
16. Žalobce namítá, že smluvně spolupracuje s větším množstvím živnostníků a s dalšími externími právníckými osobami, a proto se klamání spotřebitelů nedopustil.
17. Mezi účastníky není sporu o tom, že v písemných informacích k asistenční službě SENIOR SAFE bylo uvedeno, že *„[s]polečnost má v současné době 50 pracovníků a přibližně 70 obchodních partnerů, kteří zajišťují pro klienty úspory v řádech několika set tisíc korun ročně.“*
18. Z úředního záznamu ze dne 18.8.2015 pořázeného prvostupňovým správním orgánem, který je součástí správního spisu, se podává vysvětlení této informace ze strany žalobce, který uvedl, že *„pro obchodní firmu SENIOR SAFE s.r.o. pracuje vedle jednatele na smlouvu pouze 5 zaměstnanců, všichni na svá IČO, z obchodních partnerů je smluvně vázáno celkem 10 partnerů, s ostatními podnikateli probíhá spolupráce pouze telefonicky.“*
19. Soud dává žalobci zapravdu potud, že pojem pracovník není z hlediska výkladu totožný s pojmem zaměstnanec. Pojem zaměstnanec vymezuje § 6 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, dále jen „zákoník práce“, jako fyzickou osobu, která se zavázala k výkonu závislé

práce v základním pracovněprávním vztahu, přičemž pojem pracovník lze vnímat širěji, nicméně vždy v pozici podřízené (fyzické) osoby vůči žalobci, nikoliv mu rovné. Vztah rovnosti žalobce s dalším subjektem lze naopak spatřovat v užitém pojmu „obchodní partner“. V tomto lze přisvědčit názoru žalovaného, podle kterého nelze opomenout skutečnost, že žalobce ve svých propagačních materiálech uváděl, že má 50 pracovníků a 70 obchodních partnerů, přičemž z tohoto kontextu lze vyvodit, že pojem pracovník je žalobcem prezentován úžeji.

20. Pod pojem pracovník je tak možné zahrnout žalobcem uvedených 5 „zaměstnanců“ pracujících pro žalobce „na svá IČO“, kteří tedy nejsou zaměstnanci ve smyslu zákoníku práce. Jistě však pod tento pojem nelze podřadit externí právnické osoby, jak žalobce v žalobě uvádí. Pokud žalobce větší množství pracovníků ve správním řízení dokládal „Seznamem spolupracujících subjektů – obchodních partnerů bez písemné smlouvy“ a přibližně 30 smlouvami či prohlášeními o spolupráci s právnickými osobami nebo fyzickými osobami – podnikateli, pak právě s ohledem na obchodní vztah mezi žalobcem a těmito subjekty je nelze pod pojem pracovník podřadit. Žalobce současně nedoložil nic, co by prokazovalo, že údaj o 50 pracovnících odpovídá, byť přibližně, realitě.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že informace s údajem o počtu pracovníků spotřebitelé dostávali až po podepsání smlouvy, a proto tyto údaje nemohly spotřebitele ovlivnit, pak jí soud nemůže přisvědčit.
22. Žalobce namítá, že chtěl těmito údaji „informovat o možnostech, jakými disponuje“. Byť by takovou aktivitu bylo podle zdejšího soudu možné očekávat spíše ve fázi před uzavřením smlouvy, nikoli až po ní, není v posuzované věci rozhodné, zda informace o počtu pracovníků byla spotřebiteli předána před nebo až po uzavření smlouvy o poskytnutí služby – asistenční linky SENIOR SAFE. Tato nesprávná (nepravdivá) informace totiž mohla ovlivnit nejen ty spotřebitele, se kterými byla smlouva uzavřena, ale i spotřebitele další, kteří by se k předmětné písemné informaci o asistenční službě SENIOR SAFE dostali.
23. Pokud žalobce namítá, že mu nebyl prokázán úmysl tímto údajem klamat spotřebitele, pak zákon o ochraně spotřebitele, resp. správní delikty vymezené v § 24 citovaného zákona, jsou vystavěny na principu tzv. objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za protiprávní jednání, u níž se nezkoumá subjektivní stránka protiprávně jednajícího subjektu (zavinění). Ustanovení § 24b zákona o ochraně spotřebitele umožňuje vyvinut se z odpovědnosti toliko z liberačních důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2018, č.j. 5 As 23/2017-22, nebo ze dne 20.12.2006, č.j. 1 As 39/2005-66). Posouzení toho, zda žalobce jednal s úmyslem klamat spotřebitele, tak není namístě, neboť tato otázka nemá na odpovědnost žalobce za spáchání deliktu vliv.
24. Zdejší soud tak neshledal důvodnou žádnou z námitek ve vztahu k uvedení nepravdivé informace o počtu pracovníků (první části spáchaného deliktu).
25. Pokud jde o uvedení nepravdivé informace, že od smlouvy o poskytnutí služby – Asistenční linka SENIOR SAFE uzavírané v provozovně žalobce nelze odstoupit, tak nepravdivost této informace žalovaný postavil na tom, že smlouva byla uzavírána podle §

- 1828 odst. 2 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „občanský zákoník“, tj. sice v prostoru obvyklém pro podnikatelovo podnikání, nicméně bezprostředně poté, co podnikatel oslovil spotřebitele mimo tyto prostory, a při tomto oslovení je neinformoval o tom, že nabízená služba je zpoplatněná. V takovém případě se podle žalovaného uplatní fikce, že byla smlouva uzavřena mimo prostor obvyklý pro podnikání a spotřebitelé tak měli právo od smlouvy odstoupit.
26. Žalobce však namítá, že není naplněna podmínka zákona spočívající v uzavření smluv bezprostředně po oslovení spotřebitelů, neboť zval spotřebitele na schůzky s několikadenním předstihem.
27. Skutečnost, že byli spotřebitelé (vyjma těch, kteří se dostavili dobrovolně) k žalobci pozváni telefonicky několik dní předem, není mezi účastníky sporná.
28. Pokud jde o sdělení o úplatnosti nabízené služby, tak ze správního spisu vyplynulo, že svědkyně M. D. na otázku, zda jí bylo v průběhu telefonního hovoru sděleno, že za služby nabízené žalobcem bude platit nějakou peněžní částku, uvedla, že *„[t]o ne, až potom, jak jsme byli na Kobližné.“* Na stejnou otázku odpověděl svědek J. S. v protokolu o výsledku svědka tak, že *„[v] telefonu ne. Až jsem to podepisoval, všiml jsem si, že něco budu platit.“* Tento svědek dále uvedl: *„[s]nažil jsem se od smlouvy odstoupit, ale po dvou měsících mi odpověděli, že to není možné a platil bych za upomínky 250,- navíc. Zaplatil jsem potom celou částku.“* Obdobně na tuto otázku reagoval i svědek R. T., který shodně uvedl, že na skutečnost, že bude platit nějakou peněžní částku, mu během telefonního hovoru neřekli. Svědkyně A. Š. uvedla, že *„[o] peněžní částce mi řekl až úplně nakonec.“* A konečně i svědkyně J. O. k tomu uvedla, že *„[n]e, nikdo mi to nesdělil“*; dále uvedla, že *„[d]oma jsem o tom uvažovala, byla jsem špatná z toho, kolik mám zaplatit. Dával mi k podpisu shrnuté kopie, tak jsem ani nevěděla, co podepisuji. Chtěla jsem jim to vrátit hned tam, ale nechtěli mi to vzít. Vnutili mi zaplacení ceny za kartičku přes Cofidis...“*. Svědkyně Z. Š. uvedla, že se pan P. při telefonním pozvání o tom, že jsou nabízené služby žalobce placené, nezmínil, nicméně dále uvádí, že *„[n]ikdo mě k ničemu nenutil, řekla jsem mu, že nad tím budu přemýšlet a že bych se kdyžtak ozvala. Když jsem byla ve městě, byla jsem zvědavá na jejich kancelář, tak jsem se tam zastavila. Mám to zaplacený, ale zatím jsem jejich služby nepotřebovala.“* Zbylí svědkové si buď na událost nepamatují – svědkyně M. J., telefonní hovor neproběhl přímo s nimi – svědek P. K. nebo nebyli pozváni telefonicky – svědkyně E. K.
29. Ze svědeckých výpovědí tedy vyplývá, že žalobce spotřebitele o zpoplatnění jím nabízených služeb neinformoval, přičemž většina svědků měla buď toliko mlhavou představu o nabízených službách, resp. obsahu schůzky – J. O., Z. Š., R. T., J. S., M. D., nebo představu neměli vůbec – A. Š.
30. Podle § 1828 odst. 2 písm. a) občanského zákoníku se za smlouvu uzavřenou mimo prostor obvyklý pro podnikatelovo podnikání považuje také smlouva uzavřená v prostoru obvyklém pro podnikatelovo podnikání, pokud k jejímu uzavření došlo bezprostředně poté, co podnikatel oslovil spotřebitele mimo tyto prostory.
31. V souladu s čl. 2 odst. 8 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a

směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (dále jen „směrnice“), se rozumí smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory jakákoli smlouva uzavřená mezi obchodníkem a spotřebitelem, která je uzavřena v obchodních prostorách obchodníka nebo s použitím prostředků komunikace na dálku bezprostředně po osobním a individuálním oslovení spotřebitele na místě, které není obchodními prostorami obchodníka, za současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele

32. Z dikce § 1828 občanského zákoníku, shodně s textem směrnice, plyne, že smlouva musí být uzavřena bezprostředně poté, co podnikatel oslovil spotřebitele mimo tyto prostory. V posuzované věci však byly smlouvy se spotřebiteli uzavírány až několik dní poté, co je žalobce mimo prostor obvyklý pro jeho podnikání telefonicky oslovil. Nelze tedy dospět k závěru, že smlouvy byly uzavírány bezprostředně po oslovení (tj. ihned). Taková podmínka by byla naplněna např. tehdy, pokud by žalobce spotřebitele oslovil na ulici před provozovnou a přímo odtud by je do provozovny přivedl.
33. V daném případě byla ale situace jiná, neboť mezi telefonickým pozváním a schůzkou uplynulo několik dní a spotřebitelé tak měli možnost nabídku, resp. pozvání na schůzku dopředu uvážit, příp. se s někým poradit, a to přesto, že jim nebylo dopředu sděleno, že jim bude nabízena služba, která je zpoplatněná. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobcova cílová skupina byli senioři starší 50 let.
34. Na předmětné smlouvy se tak nevztahuje kogentní § 1829 občanského zákoníku zakotvující právo spotřebitele od smlouvy do čtrnácti dnů odstoupit a bylo na žalobci a spotřebitelích, jak si smluvní podmínky, včetně práva na odstoupení od smlouvy, sjednají. Na jednání smluvních stran po uzavření smlouvy pak plně dopadá zásada *pacta sunt servanda*, tedy že smlouvy mají být splněny, zakotvená v § 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku.
35. Zdejší soud tak dává žalobci zapravdu, že nejednal v rozporu s ustanoveními občanského zákoníku o možnosti odstoupit od předmětných smluv ze strany spotřebitelů a tímto jednáním nespáchal správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
36. Byť se zdejšímu soudu rovněž nelíbí praktika žalobce, který v telefonické pozvánce na schůzku nezmiňuje, že nabízí službu zpoplatněnou, nemůže za to být trestán způsobem, jaký žalovaný v daném případě zvolil.
37. Pokud žalobce namítá účelovost správního řízení a snahu ho zlikvidovat, jedná se o tvrzení toliko v rovině žalobcova subjektivního názoru, který ničím konkrétním nedoložil; současně ze správního spisu ani z průběhu správního řízení soud neshledal nic, co by byť vzdáleně tento názor žalobce potvrzovalo.
38. Vzhledem k uvedenému nebylo namístě zabývat se námitkami žalobce směřujícími k výši uložené pokuty, neboť žalovaný vydá nové rozhodnutí, v němž může být uložena pokuta v odlišné výši.

V. Závěr

39. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby posoudil nezbytnost zrušení i prvostupňového rozhodnutí, resp. aby se pokusil nalézt způsob, jak žalobce potrestat za to, že v telefonické pozvánce na schůzku nezmiňoval, že nabízí službu zpoplatněnou.

VI. Náklady řízení

40. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu. Pokud jde o soudní poplatek za návrh na odkladný účinek, tak ten byl zkonsumován negativním rozhodnutím o tomto návrhu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2018

David Raus, v. r.
předseda senátu